

JOHANNA LINDSEY

ΑΣΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΝΑ ΣΕ ΒΡΕΙ

Μετάφραση
Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Πρόλογος

Το παιδί στεκόταν στο παράθυρο της κάμαράς του και κοιτούσε το χιόνι που έπεφτε. Οι νιφάδες κολλούσαν στον δρόμο, και ίσως αυτή τη φορά να το έστρωνε. Είχε αρκετό κρύο για να το στρώσει. Του άρεσε το χιόνι. Έκανε τον δρόμο να δείχνει τόσο φωτεινός και καθαρός, ειδικότερα τη νύχτα, που το φως από τις λάμπες έξω έπεφτε πάνω του και τον έκανε να αστράφτει. Το υπνοδωμάτιό του έβλεπε στον δρόμο. Στεκόταν συχνά εκεί, στο παράθυρό του, παρακολουθώντας τις πολυτελείς άμαξες να περνούν από κάτω στο φως της ημέρας. Αλλά καμιά φορά, όταν δυσκολευόταν να κοιμηθεί, ή ξυπνούσε από κάτι μέσα στη νύχτα, πήγαινε και πάλι στο παράθυρό του. Και τότε έβλεπε μια συγκεκριμένη άμαξα να σταματάει ακριβώς μπροστά στην πόρτα του σπιτιού, στο οποίο έμενε με τη μητέρα του, την Ιλύν, όπως συνέβαινε και εκείνο το βράδυ. Η άμαξα αυτή δεν ερχόταν ποτέ την ημέρα, μόνο αργά το βράδυ.

Ο ψηλός άντρας βγήκε από την άμαξα, με το παλτό του να στροβιλίζεται γύρω από το σώμα του καθώς έκανε μια απότομη στροφή για να κλείσει την πόρτα και να μιλήσει με τον αμαξά πριν η άμαξα απομακρυνθεί. Έπειτα ο άντρας μπήκε βιαστικά στο σπίτι. Άνοιξε την πόρτα με το δικό του κλειδί. Αυτός ο άνθρωπος

ερχόταν στο σπίτι τους συχνά, από τότε που το παιδί είχε αρχίσει να έχει τις πρώτες του μνήμες.

Το σπιτικό μέσα στο οποίο μεγάλωνε το παιδί ήταν φαινομενικά ένα κανονικό σπίτι. Είχαν κάμποσους υπηρέτες. Η μαμά του ήταν πάντα εκεί, κοντά του, κατά τη διάρκεια της ημέρας. Και για πολλά χρόνια, το αγόρι έπεφτε για ύπνο αρκετά νωρίς το βράδυ, οπότε δεν είχε καταλάβει πως δεν ίσχυε το ίδιο και τη νύχτα: η μαμά τις νύχτες ήταν απασχολημένη.

Είχε μόλις κλείσει τα έξι, αλλά δεν θυμόταν πόσο ήταν όταν ρώτησε για πρώτη φορά τη μητέρα του ποιος ήταν αυτός ο άντρας. Απλώς ήξερε ότι είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε. Εκείνη φάνηκε να αιφνιδιάζεται από την ερώτηση. Δεν είχε καν καταλάβει ότι ο μικρός είχε αντιληφθεί την ύπαρξή του.

«Είναι ο λόρδος Γουόλσλι, ο σπιτονοικοκύρης μας. Έρχεται για να βεβαιωθεί ότι κρατάμε το σπίτι του σε καλή κατάσταση».

«Τόσο συχνά;»

«Ε, βλέπεις γίναμε φίλοι, πολύ καλοί φίλοι. Δεν είναι άνθρωπος ευτυχισμένος, και σ' εμένα βρίσκει έναν ώμο για να κλάψει», του απάντησε η μαμά του, τρίβοντας επιδεικτικά τον ώμο της, χαμογελαστή. «Το ξέρεις καλά άλλωστε. Κι εσύ έχεις κλάψει πολλές φορές σ' αυτό τον ώμο».

Θυμήθηκε την ντροπή που ένιωσε εκείνη την ημέρα. Η μαμά του αναφερόταν σε όλες εκείνες τις πληγές και τις μελανιές για τις οποίες δεν θα έβαζε τα κλάματα αν δεν ήταν εκείνη πάντα κοντά του να τον παίρνει στην αγκαλιά της και να τον παρηγορεί. Προσπάθησε να φανταστεί εκείνον τον ψηλό άνθρωπο να κλαίει στον ώμο της μάνας του, αλλά δεν μπόρεσε.

Του είχαν πει πως ο δικός του πατέρας είχε πεθάνει όταν ακόμα εκείνος ήταν μωρό, αν και η μητέρα του αρνιόταν να του δώσει περισσότερες πληροφορίες. «Αυτές οι αναμνήσεις με

κάνουν να κλαίω», συνήθιζε να λέει. «Κάποια στιγμή θα σου μιλήσω γι' αυτόν, όμως όχι τώρα».

Όσοπο ποτέ δεν του είπε κάτι περισσότερο. Οι μόνες στιγμές που θυμόταν τη μητέρα του να θυμώνει μαζί του ήταν οι φορές που γινόταν επίμονος και ζητούσε να μάθει περισσότερα για τον μπαμπά του. Και την τελευταία φορά που τη ρώτησε, είχε δει τα μάτια της να γεμίζουν δάκρυα. Δεν ανακίνησε ποτέ ξανά το θέμα από τότε.

Αλλά ο σπιτονοικοκύρης συνέχιζε να τους επισκέπτεται τις νύχτες και το παιδί άκουγε την πόρτα του υπνοδωματίου της μητέρας του να ανοίγει και μετά να κλείνει. Κάποιες φορές έβγαινε στον διάδρομο και μπορούσε να ακούσει τα γέλια της μέσα από το δωμάτιο. Αν ο άνθρωπος αυτός της έδινε τόση χαρά, γιατί δεν παντρεύονταν, ώστε να μπορεί κι εκείνος να μοιραστεί τη χαρά τους;

Στην αρχή εκείνου του χρόνου, δεν άντεξε και κάποια μέρα ρώτησε τη μητέρα του: «Αυτός ο άνθρωπος θα γίνει ο μπαμπάς μου;».

Εκείνη τον πήρε στην αγκαλιά της και του είπε: «Μα τι είναι αυτά που λες; Ο Λόρενς έχει τη δική του οικογένεια, γυναίκα και παιδιά. Είμαστε απλώς φίλοι. Καμιά φορά με πιάνει μοναξιά, ξέρεις. Είναι ωραίο που έχω έναν άνθρωπο σαν αυτόν και μιλάμε».

Δεν πέρασε πολύς καιρός από εκείνη τη συζήτηση και το παιδί άρχισε να πιστεύει πως ο λόρδος Γουόλσι ήταν ο πραγματικός του πατέρας. Και από τη στιγμή που του μπήκε αυτή η ιδέα στο μυαλό, δεν έβγαινε με τίποτα. Παρ' όλα αυτά φοβόταν να ρωτήσει τη μητέρα του. Η μαμά του δεν ήθελε να του μιλάει για τον μυστήριο σπιτονοικοκύρη τους και σίγουρα δεν ήθελε να του πει τίποτα για τον «νεκρό» πατέρα του. Τον πονούσε πολύ η σκέψη ότι η μάνα του του είχε πει ψέματα. Ήλπιζε να κάνει λάθος, αλλά έπρεπε να μάθει την αλήθεια.

Γι' αυτό, λοιπόν, εκείνο το βράδυ αποφάσισε να βγει στον διάδρομο. Η πόρτα της κάμαρας της μαμάς του ήταν κλειστή, όπως συνήθως. Δεν τη χτύπησε. Αφουγκραζόταν τα γέλια τους και τις φωνές τους, αλλά μιλούσαν σχεδόν ψιθυριστά και δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Δεν κόλλησε το αφτί του στην πόρτα, μόνο κάθισε στο πάτωμα, εκεί στον διάδρομο, σταύρωσε τα πόδια και περίμενε.

Η αναμονή αυτή κράτησε πολλή ώρα. Σχεδόν τον είχε πάρει ο ύπνος, όταν επιτέλους η πόρτα άνοιξε. Αναπήδησε αμέσως και στάθηκε όρθιος για να μην τον πατήσουν. Δεν είχε ξαναδεί τον άνθρωπο αυτό από κοντά. Ήταν πιο ψηλός απ' όσο νόμιζε το παιδί, όμορφος, καλοντυμένος, με μαλλιά μαύρα σαν τα δικά του. Το παλτό του κρεμόταν από το μπράτσο του και ένα μεγάλο δαχτυλίδι με το οικοσήμό του, στολισμένο με πετράδια, γυάλιζε στο μικρό του δάχτυλο.

Το αγόρι έσπευσε να κάνει την ερώτηση που ήθελε πριν το καλοσκεφτεί και δειλιάσει. «Είστε ο πατέρας μου;»

Ο άντρας, που αρχικά δεν τον είχε προσέξει καν, τώρα έσκυψε και του έριξε μια απορημένη ματιά. Έπειτα το πρόσωπό του αγρίεψε. «Θα έπρεπε να είσαι στο κρεβάτι σου. Πήγαινε!»

Τρομαγμένο από τον απειλητικό τόνο του άντρα, το παιδί κοκάλωσε στη θέση του, αλλά εκείνος έκανε μεταβολή και με βήμα βιαστικό απομακρύνθηκε. Η πόρτα της μαμάς του ήταν ακόμα ανοιχτή. Το παιδί έριξε μια φοβισμένη ματιά μέσα στο δωμάτιο για να βεβαιωθεί ότι η μητέρα του ήταν καλά. Την είδε να κάθεται μπροστά στον καθρέφτη της, στην άλλη άκρη του δωματίου, και να κοιτάζει με θαυμασμό ένα κολιέ που φορούσε στον λαιμό της. Ήταν ένα κόσμημα που το παιδί έβλεπε για πρώτη φορά.

Ο μικρός πήγε βιαστικά στο δικό του δωμάτιο, μπερδεμένος και φοβισμένος, ελπίζοντας ότι ο άντρας δεν θα ανέφερε στη

μητέρα του εκείνο το περιστατικό και την ερώτηση που του είχε κάνει – η οποία φυσικά είχε μείνει αναπάντητη.

Λίγο αργότερα εκείνη την εβδομάδα, η μητέρα του τον φώναξε στο μικρό σαλονάκι του ισογείου. Όταν μπήκε στον χώρο, αντίκρισε έναν άντρα τον οποίο έβλεπε για πρώτη φορά στη ζωή του. Ήταν εύσωμος, με ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, σαν της μαμάς του, και κρατούσε το καπέλο του στο χέρι. Η μητέρα του φαινόταν θυμωμένη. Ήταν άραγε θυμωμένη με τον ίδιο ή με τον ξένο, τον οποίο κοιτούσε αγριεμένη;

Η μαμά του του έριξε μια ματιά και είπε: «Αυτός είναι ο θεός σου ο Ντόναλντ, ο αδελφός μου. Δεν έχουμε μιλήσει εδώ και αρκετά χρόνια, αλλά ο Ντόναλντ θα ήθελε να μείνεις για λίγο καιρό μαζί του, στη φάρμα με τα άλογα που έχει στην εξοχή. Θα σου αρέσει πολύ εκεί».

Τα μάτια του παιδιού άνοιξαν διάπλατα. Δεν είχε ιδέα ότι η μητέρα του είχε αδελφό! Δεν είχε ξανανιώσει τέτοιο φόβο στη ζωή του, και νιώθοντας τον πανικό να τον πνίγει όρμησε στη μητέρα του και γαντζώθηκε από τη μέση της. Τον έδιωχνε; Γιατί; Δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε.

«Όχι, σε παρακαλώ!» είπε και έβαλε τα κλάματα. «Δεν θα σε ρωτήσω ποτέ τίποτα, σ' το υπόσχομαι!»

Εκείνη τον αγκάλιασε σφιχτά. «Σώπα, αγάπη μου. Θα έρθω να σε επισκεφθώ σύντομα. Θα περάσεις τόσο ωραία εκεί στην εξοχή, που ούτε καν θα σου λείψω».

«Όχι! Θέλω να μείνω εδώ, μαζί σου».

Εκείνη, όμως, τον έσπρωξε προς τον θείο του. «Τώρα, πριν βάλω τα κλάματα!» φώναξε στον Ντόναλντ.

Και έτσι απλά, το αγόρι ένιωσε να ξεριζώνεται και να εγκαταλείπει το μόνο σπιτικό που ήξερε. Προσπάθησε να φύγει, να βγει από την άμαξα, που περίμενε μπροστά στην πόρτα. Όταν ο

θείος του κατάφερε να τον εμποδίσει, κρεμάστηκε ο μισός έξω από το παράθυρο, ουρλιάζοντας στη μητέρα του, με τα δάκρυα να τρέχουν ποτάμι από τα ματάκια του. Εκείνη στεκόταν στο κατώφλι του σπιτιού τους και τον αποχαιρετούσε με το χέρι σηκωμένο.

Όμως τελικά η μαμά του είχε δίκιο. Του έλειπε φυσικά, πάρα πολύ, αλλά καθώς περνούσαν οι μήνες ο μικρός άρχισε να απολαμβάνει τη νέα του ζωή, στο σπίτι του θείου και της θείας του στο Λανκασάιρ, που ήταν μια ωραία εξοχική έπαυλη. Πρώτα απ' όλα γιατί, με το που έφτασε στο σπίτι, η θεία του του δώρισε ένα κουταβάκι. Έλειπα σ' εκείνο το σπίτι συνέβαιναν τόσα πράγματα. Εκεί γνώρισε τον πρώτο και καλύτερό του φίλο. Ήταν γιος ενός από τους εργάτες που δούλευαν στο κτήμα και πολύ σύντομα οι δυο τους έγιναν αχώριστοι. Άλλωστε είχε τόσα πράγματα να κάνει στην εξοχή, σε σύγκριση με τη ζωή του στην πόλη. Όμως το πιο σημαντικό ήταν τα άλογα. Ο θείος του είχε τόσο πολλά! Του επέτρεπαν να βοηθά τους σταβλίτες στη φροντίδα τους. Πολύ σύντομα ανέλαβε το βούρτσισμα και το τάισμά τους και σε λίγο καιρό άρχισε να εκπαιδεύει τα νεογέννητα αλογάκια.

Τη μητέρα του δεν την ξαναείδε ποτέ... ζωντανή. Την ημέρα που ο θείος και η θεία του του ανακοίνωσαν ότι η μαμά του πέθανε από πνευμονία, όλος εκείνος ο πόνος της εγκατάλειψης επέστρεψε βίαια στην ψυχή του. Επρόκειτο να κλείσει τα οκτώ εκείνη τη χρονιά και ήταν ακόμα πολύ μικρός για να μπορέσει να συγκρατήσει τα δάκρυά του, τα οποία άρχισαν και πάλι να μουσκεύουν τα μάγουλά του.

«Η μαμά σου ήθελε να σου δώσουμε αυτό».

Ο μικρός κοίταξε το πορσελάνινο άλογο που ο θείος του του είχε βάλει στη μικρή του παλάμη. Η μητέρα του του είχε στερήσει την αγάπη της, τον είχε εγκαταλείψει και δεν είχε καν πάει να

τον επισκεφθεί από τότε που τον έδωξε από το σπίτι. Τώρα δεν ήθελε τίποτα πια από εκείνη.

Με την οργή και τον πόνο να φουντώνουν μέσα του, σήκωσε το χέρι και ετοιμάστηκε να πετάξει το αγαματάκι στον τοίχο για να σπάσει σε χίλια κομμάτια, όπως ακριβώς εκείνη τη στιγμή έσπαγε και η καρδιά του. Η ελπίδα ότι κάποια μέρα η μαμά του θα τον έπαιρνε και πάλι κοντά της είχε πια σβήσει. Γιατί, αντί να έρθει να τον πάρει, εκείνη είχε πεθάνει.

Ο Ντόναλντ πρόλαβε να τον σταματήσει. «Μην το κάνεις αυτό, παιδί μου. Ήθελε να το κρατήσεις. Μου είπε ότι κάποια μέρα θα καταλάβαινες, και θα συνειδητοποιούσες πόσο πολύ σε αγαπούσε».

Ψέματα! Η μαμά του τον είχε αφήσει! Δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ πια, δεν θα ένιωθε τα χέρια της να τυλίγονται γύρω του και να χώνεται στην αγκαλιά της. Τα δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα όλη εκείνη την ημέρα, αλλά και την επόμενη, και τη μεθεπόμενη, μέχρι την ημέρα που έφεραν το σώμα της μαμάς του στο Λανκασάιρ για να θαφτεί στον τόπο που μεγάλωσε. Το παιδί στεκόταν εκεί και παρακολουθούσε το φέρετρο να κατεβαίνει στο έδαφος με τον πόνο να τον σκίζει στα δύο. Ήταν τόσο έντονος αυτός ο πόνος, που δεν άντεξε και έπεσε στα γόνατα. Η θεία του γονάτισε δίπλα του και τον πήρε στην αγκαλιά της.

Αργότερα το ίδιο βράδυ, βγήκε κλεφτά από το σπίτι και έτρεξε πάλι στο μικρό νεκροταφείο. Είχε πάρει μαζί του το πορσελάνινο αλογάκι. Ήθελε να το είχε θάψει την ίδια στιγμή εκεί, μαζί με τη μητέρα του, αλλά ήταν σίγουρος ότι ο θεός του δεν θα τον άφηνε να το κάνει. Τώρα, μπορούσε να το θάψει με την ησυχία του, αλλά ο πόνος δεν σταματούσε. Γινόταν όλο και πιο έντονος, και δεν μπορούσε να δει τι έκανε γιατί τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα. Δεν ήθελε να κρατήσει αυτό το ηλίθιο αλογάκι! Δεν ήθελε

να έχει τίποτα δικό της, τίποτα που να του θυμίζει ότι η ίδια του η μάνα δεν τον ήθελε.

Εκείνο το βράδυ ορκίστηκε στον εαυτό του ότι δεν θα έκλαιγε ποτέ ξανά... και ότι δεν θα αγαπούσε κανέναν ποτέ ξανά. Ήταν πολύ επώδυνο για να το αντέξει.

Η λαιδίη Αμάντα Λοκ αναστέναξε κοιτάζοντας τον εαυτό της στον οβάλ καθρέφτη. Ήταν καθισμένη μπροστά στην τουαλέτα της, μέσα στο άνετο δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο ξάδελφός της στο Λονδίνο, και καθώς περιεργαζόταν το πρόσωπό της πίστευε ότι ανακάλυψε μια μικρή ρυτίδα στην άκρη του ματιού της. Η ανάσα της κόπηκε μονομιάς. Πράγματι; Ήταν ρυτίδα; Έγειρε προς τον καθρέφτη για να κοιτάξει με προσοχή. Όχι, ιδέα της ήταν. Είχε πέσει το φως κάπως περιεργα πάνω στο πρόσωπό της. Φυσικά δεν θα αργούσε και η στιγμή που αυτή η σκηνή θα επαναλαμβανόταν, και τότε δεν θα ήταν ιδέα της. Είχε μόλις κλείσει τα είκοσι! Στον περίγυρό της σε λίγο όλοι θα την αποκαλούσαν γεροντοκόρη – αν δεν είχαν ήδη αρχίσει να το ψιθυρίζουν μεταξύ τους.

Έβγαλε έναν ακόμα αναστεναγμό. Η καμαριέρα της, η Άλις, προσποιήθηκε ότι δεν είχε καταλάβει τίποτα καθώς στερέωνε άλλη μια ξανθιά μπουκλα στο χτένισμα που είχε σχεδόν ολοκληρώσει στο κεφάλι της Αμάντα. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν θα αποθάρρυνε την Αμάντα αν είχε όρεξη να αναλύσει τους λόγους της μελαγχολίας της στην πιστή της υπηρέτρια, αλλά εκείνο το βράδυ δεν φαινόταν να θέλει να το συζητήσει. Η Άλις άλλωστε τα είχε

ακούσει όλα, και τα άκουγε συχνά. Όπως επίσης και όλη η οικογένεια της Αμάντα. Και ήταν μια οικογένεια μεγάλη. Μέχρι και η ίδια η Αμάντα είχε κουραστεί να παραπονιέται για αυτή τη θλιβερή κατάσταση – απλώς καμιά φορά η θλίψη την ξεπερνούσε.

Η πρώτη της επίσημη έξοδος στην καλή κοινωνία του Λονδίνου δεν έπρεπε να έχει πάει τόσο φρικτά. Έπρεπε κανονικά να στεφθεί με απόλυτη επιτυχία. Δεν περίμενε τίποτα λιγότερο. Και η οικογένειά της το ίδιο. Ήταν μια καλλονή, στο κάτω κάτω, και αρκετά μοντέρνα με τα ξανθά της μαλλιά, τα αχνά γαλάζια μάτια της και την αριστοκρατική φινέτσα στα χαρακτηριστικά του προσώπου της, τα οποία μπορούσε κανείς να διακρίνει σε όλα τα μέλη της οικογένειάς της. Επίσης, ήταν η μοναχοκόρη του Πρέστον Λοκ, του δέκατου δούκα του Νόρφολκ. Αυτό και μόνο θα έπρεπε να είναι αρκετό για να προσελκύσει χείμαρρο προτάσεων. Κανείς δεν αμφέβαλλε ότι η Αμάντα θα επισκίαζε όλες τις άλλες κοπέλες που έκαναν μαζί της το ντεμπούτο τους εκείνη τη σεζόν. Από την άλλη, κανείς δεν ήταν προετοιμασμένος για την εμφάνιση της περίφημης Οφηλίας Ράιντ και καμιά, ούτε καν η Αμάντα, δεν μπορούσε να συγκριθεί μαζί της.

Ήταν σχεδόν αστείο, σκεφτόταν η Αμάντα, καθώς αναλογιζόταν τα όσα είχαν συμβεί, το πόσο πολύ είχε ζηλέψει την Οφηλία. Ήταν τέτοιος ο φθόνος που είχε νιώσει, ώστε ούτε καν είχε προσέξει τους νεαρούς που είχαν δοκιμάσει να την πλησιάσουν. Γι' αυτό και η εξέλιξη που είχαν πάρει τα πράγματα, τελικά, σκέφτηκε, ήταν ολότελα δικό της φταίξιμο. Αλλά, φυσικά, τα συναισθήματά της ήταν πολύ δύσκολο να τα ελέγξει, ειδικότερα όταν ανακάλυψε ότι ο ίδιος της ο αδελφός, ο Ραφαέλ, είχε πιαστεί στα δίχτυα της γοητευτικής βασίλισσας του πάγου.

Η Οφηλία δεν ήταν καν συμπαθητική εκείνο τον καιρό! Η Αμάντα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ο αδελφός της είχε χαζέψει

τόσο πολύ μαζί της, μόνο και μόνο επειδή ήταν όμορφη! Η κοπέλα αυτή ήταν χειριστική, ψεύτρα και κακεντρεχής. Οποιοσδήποτε με δυο μάτια μπορούσε να το διακρίνει αυτό. Αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, σύσσωμος ο αντρικός πληθυσμός του Λονδίνου δεν χρησιμοποιούσε και τα δυο του μάτια για να κοιτάξει την Οφηλία, και το ίδιο ίσχυε για τον αδελφό της!

Ο Ραφαέλ τελικά την ερωτεύτηκε, την παντρεύτηκε και κατάφερε να την ημερέψει. Η Οφηλία που έκανε γυναίκα του ήταν μια γυναίκα που δεν μπορούσες να μη συμπαθήσεις.

Και όλα αυτά ήταν μόνο ένα μέρος από την καταστροφική πρώτη σεζόν της Αμάντα στο Λονδίνο. Την προηγούμενη χρονιά είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του αδελφού της και είχε αποφασίσει να αφήσει τον έρωτα να τη βρει από μόνος του αντί να τον κυνηγήσει. Είχε καταδιασκεδάσει περιμένοντας τον έρωτα. Ίσως είχε διασκεδάσει λίγο περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε, όμως. Είχε χαλαρώσει και απολάμβανε τη ζωή και τις αμέτρητες ευκαιρίες για ψυχαγωγία. Τα αγόρια που την περιτριγύριζαν ήταν κι αυτά πολύ συμπαθητικά, ίσως μάλιστα να τα έβλεπε και ως πραγματικούς φίλους, αλλά κανένα τους δεν είχε καταφέρει να κάνει την καρδιά της να σκιρτήσει. Έτσι, πριν προλάβει καν να το καταλάβει, η δεύτερη σεζόν πέρασε και εκείνη δεν είχε βρει ακόμα τον κατάλληλο σύζυγο.

Τώρα βρισκόταν στην αρχή της τρίτης σεζόν και ήταν πλέον απελπισμένη. Κάτι έπρεπε να αλλάξει φέτος γιατί ήταν πλέον σαφές πως ο τρόπος που αναζητούσε τον άντρα της ζωής της μέχρι τώρα ήταν λανθασμένος. Δεν ήταν τόσο ανόητη και επιτόλαιη όσο πίστευαν οι περισσότεροι, αλλά ήξερε κατά βάθος πως πολλές φορές αυτή την εντύπωση έδινε στους άλλους.

«Έχετε ήδη βαρεθεί τη σεζόν αυτή, έτσι δεν είναι;» είπε η Άλις καθώς στεκόταν πίσω της.

Η Αμάντα κοίταξε κατσουφιασμένη την υπηρέτριά της μέσα από τον καθρέφτη. Ήταν άραγε τόσο απλό; Βαριόταν τη ζωή της όλη την ημέρα και τελικά, όταν ερχόταν το βράδυ που είχε κάτι κανονίσει, ήταν τόσο χαρούμενη και ενθουσιασμένη, που η συμπεριφορά της γινόταν υπερβολική και ανόητη;

Δεν προσπάθησε να το αρνηθεί. «Είναι διαφορετικά εδώ. Στο σπίτι μου στην εξοχή έχω τόσα πράγματα να κάνω».

«Η θεία σας έκανε μια πρόταση τις προάλλες. Γιατί δεν συμφωνήσατε;»

Η Αμάντα ανασήκωσε το βλέμμα στο ταβάνι με απόγνωση. «Να βοηθήσω τη φίλη της με εκείνα τα μαθήματα ραπτικής που ξεκίνησε; Δεν λέω, μ' αρέσει να ράβω και να κεντάω αλλά όχι τόσο πολύ ώστε να θέλω να το διδάξω σε ένα σωρό παιδάκια που σίγουρα θα προτιμούσαν να πάνε για ψάρεμα αντί να πιάσουν το κέντημα».

Η Άλις δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το γέλιο της. «Πραγματικά, δεν νομίζω πως τα περισσότερα κοριτσάκια έχουν στο μυαλό τους το ψάρεμα, όπως το είχατε εσείς. Αλλά πρέπει να βρείτε κάτι να κάνετε όσο είστε στο Λονδίνο, αντί να κάθεστε και να μετράτε τα λεπτά και τις ώρες μέχρι το επόμενο πάρτι. Εσείς περνάτε από την απόλυτη βαρεμάρα στον απόλυτο ενθουσιασμό κάθε τόσο. Είναι κάπως ανισόρροπο, νομίζω».

Η Αμάντα κατάφερε να συγκρατηθεί και να μην αναστενάξει πάλι, αλλά φυσικά ήταν έτοιμη να φύγει από το σπίτι και είχε ήδη αρχίσει να νιώθει τον ενθουσιασμό της εξόδου. Ίσως απόψε να ήταν η βραδιά που θα γνώριζε τον μέλλοντα σύζυγό της. Μπορούσε να συμβεί, δεν ήταν και ανήκουστο. Έτσι, απλώς έκανε ένα νεύμα στην καμαριέρα της και αποφάσισε ότι η αναζήτηση κάποιας ασχολίας που θα καταπολεμούσε την ανία της μπορούσε να περιμένει μέχρι αύριο, που σίγουρα θα βαριόταν και πάλι.

Έπρεπε να παραδεχτεί ότι εκείνη η βραδιά ήταν γεμάτη υποσχέσεις αφού είχε κλείσει να πάει όχι σε ένα αλλά σε δύο διαφορετικά πάρτι. Η Αμάντα έκανε μια τελευταία στροφή μπροστά στον ολόσωμο καθρέφτη της για να βεβαιωθεί ότι όλα ήταν στη θέση τους. Και φυσικά η εμφάνισή της ήταν τέλεια. Η υπηρέτριά της ήταν άσος στη δουλειά της. Το απαλό ροζ χρώμα της βραδιάνης της τουαλέτας την κολάκευε πολύ και ήταν το τέλειο φόρεμα για τα ρουμπίνια της μαμάς της, που τώρα στόλιζαν τον λαιμό και τα αφτιά της.

Αλλά και την πρώτη φορά που έκανε το ντεμπούτο της ήταν εξίσου όμορφη, και τότε πίστευε ότι θα ήταν η πρώτη από τις φίλες της που θα αρραβωνιαζόταν, κάτι που τελικά δεν έγινε ποτέ. *Άσε τον έρωτα να σε βρει. Θα σε βρει, τελικά.* Η Οφηλία έτσι της είχε πει. Ναι, αλλά πότε; Πόσο έπρεπε να περιμένει για να ζήσει εκείνη τη μαγική στιγμή;

Η Αμάντα κατέβηκε στο κάτω πάτωμα για να δει αν ο ξάδελφός της, ο Έιβερι, είχε φτάσει στην ώρα του. Ο δεύτερος από τους τρεις γιους της θείας Τζούλι είχε το δικό του διαμέρισμα στο Λονδίνο τώρα πια, αλλά η Αμάντα τού είχε στείλει ένα σημείωμα το απόγευμα, ενημερώνοντάς τον ότι χρειαζόταν έναν καθαλιέρο για την αποψινή βραδιά μια και ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Ρούπερτ, με τη νέα του σύζυγο, τη Ρεμπέκα, δεν είχαν ακόμα επιστρέψει από το Νόρφολντ, όπως ήλπιζε η Αμάντα. Και ο τρίτος γιος της θείας της, ο Όουεν, ήταν πολύ μικρός, μόλις δεκαέξι, και ανίκανος να συνοδεύσει μια κοπέλα σε μια τέτοια έξοδο.

Η Αμάντα είχε μείνει στο σπίτι των Σεντ Τζον και την προηγούμενη χρονιά για τη λονδρέζικη σεζόν. Ο πατέρας της δεν είχε δικό του σπίτι στην πόλη και έτσι εξαρτιόταν από τα ξαδέλφια της και τη μητέρα τους για να τη συνοδεύουν, παρόλο που κανείς τους δεν ήταν η ιδανική επιλογή για κάτι τέτοιο. Όμως τώρα, η

παλιά της φίλη, η Ρεμπέκα Μάρσαλ, ανήκε πια στην οικογένεια, μια και είχε πρόσφατα παντρευτεί τον Ρούπερτ Σεντ Τζον, και ήταν η ιδανική συνοδός για το βράδυ.

Η Αμάντα είχε καταχαρεί όταν έμαθε τα νέα για τον γάμο του Ρούπερτ με τη Ρεμπέκα. Η φιλενάδα της ήταν η ιδανική σύντροφος για τις εξόδους της, γιατί μαζί της μπορούσε να διασκεδάσει πραγματικά. Αλλά η Μπέκι την είχε αιφνιδιάσει όταν αρνήθηκε να της κάνει το χατίρι, με το πρόσχημα ότι δεν θα ήταν σωστό αφού η ίδια ήταν κάποια χρόνια νεότερη από την Αμάντα. Όμως η ισχυρογνωμοσύνη της Αμάντα δεν άφηνε και πολλά περιθώρια. Μπορούσε να γίνει εξαιρετικά επίμονη χωρίς σχεδόν να το συνειδητοποιεί, και τελικά είχε καταφέρει την Μπέκι να συμφωνήσει. Αλλά ξαφνικά η Μπέκι έφυγε για την εξοχή, χωρίς να της πει λέξη, αναγκάζοντας την Αμάντα να συμβιβαστεί με τους συγγενείς της.

Ήλπιζε τόσο πολύ ότι η Μπέκι θα γύριζε εγκαίρως. Ήταν σχεδόν σίγουρη ότι ο Ρούπερτ δεν θα είχε καμία όρεξη να πάει μαζί τους. Είχε χορτάσει από χορούς και πάρτι. Είχε συνοδεύσει αρκετές φορές την Αμάντα σε δεξιώσεις και πάρτι και πάντα κατάφερνε να αναστατώνει τους πάντες, έτσι όμορφος και γοητευτικός που ήταν. Τελικά οι περισσότεροι από τους άντρες κατέληγαν να τον ζηλεύουν, και οι άντρες που νιώθουν ζήλια δεν έχουν καμία όρεξη για χορό. Γι' αυτό και ζητούσε από τον Ρούπερτ να τη συνοδεύσει μόνο όταν ήταν η τελευταία της ελπίδα.

Η μητέρα του, η Τζούλι, ήταν το ίδιο ακατάλληλη! Είχε μεγαλώσει τα τρία αγόρια της μονάχη, μετά τον θάνατο του άντρα της, του τελευταίου μαρκήσιου του Ρότσουοντ, και είχε προσπαθήσει να γίνει μάνα και πατέρας μαζί για αυτά τα παιδιά. Δυστυχώς, αυτός της ο ζήλος την είχε μεταμορφώσει σε έναν κανονικό νταή. Και όπως είχε πει η Αμάντα στην Μπέκι πρόσφατα, στην

προσπάθειά της να την πείσει να πάει μαζί της στο πάρτι: «Μπορεί η θεία Τζούλι να μην έχει αντίρρηση να με συνοδεύσει στο πάρτι, αλλά θα περάσει όλη τη βραδιά μουρμουρίζοντας. Και, πίστεψέ με, δεν υπάρχει άντρας που να μην τρομάζει από το μουγκρητό της και να μην τρέχει όσο πιο μακριά γίνεται».

Η Ρεμπέκα τής είχε απαντήσει, παρ' όλα αυτά, με μια ολόσωστη άποψη. Αν οι νεαροί που φλέρταρε η Αμάντα τρόμαζαν τόσο εύκολα από μια γυναίκα σαν τη θεία της, τότε σίγουρα δεν ήταν αρκετά καλοί για σύζυγοι. Η Αμάντα είχε παραδεχτεί ότι είχε χαρεί που κάποιοι από τους πιο ενοχλητικούς νεαρούς είχαν τρομάξει από τη συμπεριφορά της θείας Τζούλι.

Είχε πλέον φτάσει σχεδόν στη βάση της σκάλας, όταν το βήμα της έγινε πιο αργό. Αναρωτιόταν αν ο Έιβερι είχε ήδη έρθει. Εκείνος δεν έφερε ποτέ αντίρρηση στο να τη συνοδεύσει –τουλάχιστον δεν παραπονιόταν–, αλλά τις περισσότερες φορές αναγκαζόταν να ακυρώσει τα δικά του σχέδια για να βγει μαζί της, και αυτό τη στενοχωρούσε. Κάποιες φορές δεν ήταν καν διαθέσιμος γιατί βρισκόταν εκτός Λονδίνου.

Και τότε σκέφτηκε πως δεν θα έπρεπε να είχε ντυθεί και στολιστεί για το πάρτι πριν λάβει κάποια απάντηση από τον ξάδελφό της ότι όντως θα ερχόταν να την πάρει. Τώρα είχε αρχίσει να πανικοβάλλεται. Η θεία Τζούλι θα γινόταν έξαλλη αν αναγκαζόταν να ντυθεί τελευταία στιγμή για να πάει μαζί της. Όμως η Αμάντα είχε ήδη αρνηθεί δύο προσκλήσεις εξαιτίας της απουσίας της Μπέκι. Δεν μπορούσε να αρνηθεί άλλες δύο απόψε, και μάλιστα για το πάρτι που διοργάνωνε μια από τις καλύτερές της φίλες και τη δεξίωση που έδινε η νύφη της. Έτσι, η Αμάντα είχε αποφασίσει να κάνει εμφάνιση και στα δύο, αλλά σίγουρα όχι χωρίς συνοδό!

Η Αμάντα έβγαλε έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό και σήκωσε το βλέμμα για να δει ποιος ήταν ο άντρας που εκείνη τη στιγμή

έμπαινε από την πόρτα. Η θέα του την έκανε να ξεχάσει μονομιάς όλες της τις ανησυχίες.

«Πατέρα!» φώναξε και έτρεξε στην ανοιχτή αγκαλιά του Πρέστον Λοκ. «Μα τι κάνεις εσύ εδώ; Δεν έρχεσαι ποτέ στο Λονδίνο παρά μόνο για δουλειές».

Εκείνος την κράτησε για λίγο στην αγκαλιά του και μετά την άφησε για να της απαντήσει. «Για δουλειά έχω έρθει, αλλά αυτή τη φορά η δουλειά αφορά την οικογένεια. Έρθα να μάθω τι έκανε εδώ ο Ρούπερτ ενώ η σύζυγός του βρισκόταν στο Νόρφορντ. Το ξέρεις ότι δεν μπήκαν καν στον κόπο να με ενημερώσουν για τον γάμο τους;»

Η Αμάντα έκανε έναν αμήχανο μορφασμό σκεπτόμενη τον ξάδελφό της. Ο αδελφός της ο Ράφε είχε κάνει ακριβώς το ίδιο. Είχε παντρευτεί την Οφηλία Ράιντ στο φτερό, όπως λένε, χωρίς να ενημερώσει προηγουμένως την οικογένεια, και αυτό είχε ενοχλήσει ιδιαίτερα τον πατέρα της.

«Έτσι εξηγείται γιατί έφυγε τόσο βιαστικά ο Ρου σήμερα», είπε η Αμάντα χαμογελώντας με νόημα στον πατέρα της. Μπορούσε να φανταστεί ακριβώς πώς θα εξελισσόταν η συζήτηση ανάμεσα στον ενοχλημένο θείο και τον άτακτο ανιψιό. «Θα φέρει την Μπέκι πίσω στο Λονδίνο; Τι λες;»

«Έτσι φαντάζομαι».

«Σύντομα, ελπίζω. Ίσως ακόμα κι απόψε;»

«Πολύ αμφιβάλλω».

Η Αμάντα αναστέναξε.

Ο Πρέστον την έπιασε απαλά από το πιγούνι. «Τι συμβαίνει;»

«Ήλπιζα ότι απόψε θα πήγαινα στο πάρτι με την Μπέκι. Τώρα είμαι αναγκασμένη να πάω με τον Έιβερι».

Ο Πρέστον την κοίταξε σκεπτικός και συνοφρωμένος. «Δεν είναι η Μπέκι κάπως μικρή για κάτι τέτοιο;»

«Όχι, όχι», βιάστηκε να απαντήσει η Αμάντα. «Είναι παντρεμένη! Και ξέρεις ότι αυτό κάνει τη διαφορά».

Ο Πρέστον την κοίταξε με τα φρύδια ζαρωμένα και ένα βλέμμα δύσπιστο, κάτι που την έκανε να νιώσει αμέσως άβολα. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, γεροδεμένος και ψηλός. Εκείνη και ο αδελφός της, ο Ράφε, είχαν και οι δύο κληρονομήσει τα ξανθά του μαλλιά και τα γαλανά του μάτια, αν και ο Πρέστον είχε ήδη αρχίσει να γκριζάρει στους κροτάφους και αυτό τον ενοχλούσε πολύ. Αλλά ο άνθρωπος αυτός θύμωνε πολύ σπάνια, αν μπορούσε κανείς να το περιγράψει έτσι. Είχε μια μοναδική ικανότητα να ηρεμεί τόσο τους φίλους του όσο και τους εχθρούς του και ήταν πολύ δύσκολο να τσακωθεί κανείς μαζί του. Δεν λογομαχούσε για να εκφράσει την άποψή του, απλώς την εξηγούσε με έναν τρόπο λογικό και ήρεμο. Αν αποδεικνυόταν ότι έκανε λάθος, θα έβαζε τα γέλια και θα το αντιπαρερχόταν χωρίς δεύτερη σκέψη. Η μόνη εξαίρεση σε αυτό τον κανόνα ήταν ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφερόταν στα αδέρφια του. Σε ό,τι αφορούσε τις αδελφές του, του άρεσε να τις τσιγκλάει και γινόταν σωστό πειραχτήρι. Αυτό το χαρακτηριστικό το είχε κληρονομήσει και ο αδελφός της, προς μεγάλη της ενόχληση φυσικά.

Πριν προλάβει ο πατέρας της να της απαγορεύσει να βγαίνει με τη Ρεμπέκα ως συνοδό, μόνο και μόνο επειδή ήταν μερικά χρονάκια μικρότερη από την ίδια, η Αμάντα έσπευσε να επιχειρηματολογήσει. «Το ήξερες ότι η Μπέκι ήταν κυρία επί των τιμών μέχρι την ημέρα που παντρεύτηκε τον Ρου, έτσι; Εκεί τη γνώρισε, στο παλάτι. Αλλά έχοντας ζήσει στην Αυλή, είναι ο πιο σχολαστικός άνθρωπος που ξέρω, και σίγουρα γνωρίζει πολύ καλά αυτά τα θέματα».

«Όχι, δεν τα ήξερα όλα αυτά. Η θεία Τζούλι νομίζω ότι είναι η ιδανική...»

«Δεν της αρέσει να πηγαίνει σε αυτά τα πάρτι. Θα έρθει, φυσικά, αν της το ζητήσω, αλλά ξέρεις πώς κάνει όταν δεν της αρέσει κάτι», μουρμούρισε η Αμάντα.

Ο Πρέστον αναστέναξε. «Τι καλά που θα ήταν αν είχε ξαναπαντρευτεί. Δεν θα ήταν τόσο στριμμένη».

«Το ίδιο λέει κι εκείνη για σένα», του είπε η Αμάντα και βιάστηκε να διορθώσει το λάθος της. «Δηλαδή δεν σε λέει στριμμένο».

Τι ήταν αυτό που διέκρινε στα μάγουλα του πατέρα της; Είχε κοκκινίσει; Σίγουρα όχι. Η οικογένεια ήξερε πολύ καλά γιατί ο Πρέστον είχε επιλέξει να μείνει μόνος του μετά τον χαμό της γυναίκας του. Την αγαπούσε πολύ και είχε προτιμήσει να παραμείνει πιστός σε εκείνη την αγάπη και να μην προσπαθήσει να την αντικαταστήσει. Στην πραγματικότητα εκείνη και ο Ράφε είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο πατέρας τους φοβόταν πως μια άλλη γυναίκα θα αποδεικνυόταν απλώς σκέτη απογοήτευση, μετά την ευτυχία που του είχε χαρίσει η πρώτη του αγάπη. Και σε αυτό δεν μπορούσαν να διαφωνήσουν. Ούτε και αυτοί ήθελαν να αντικατασταθεί η μητέρα τους στη ζωή τους. Αλλά, από την άλλη, ήθελαν να δουν τον πατέρα τους ευτυχισμένο. Αν βρισκόταν μια γυναίκα που θα τον έκανε πράγματι χαρούμενο, τα παιδιά του σίγουρα δεν θα έφερναν καμία αντίρρηση. Μόνο που ο άνθρωπος δεν αναζητούσε σύντροφο. Γνώριζε καλά όλες τις αδέσμευτες κυρίες στην περιοχή τους και καμία δεν φαινόταν να τον ενδιαφέρει. Στο Λονδίνο, από την άλλη, που σίγουρα θα μπορούσε να κάνει μερικές ενδιαφέρουσες γνωριμίες, ερχόταν σπανιότατα.

Αλλά τώρα βρισκόταν εκεί, και η Αμάντα άρχισε να αναρωτιέται...

«Α, και μια και το συζητάμε, είπα στον Έιβερι να πάει σπίτι», της είπε ο Πρέστον με χαρακτηριστική άνεση. «Θα σε συνοδεύσω

εγώ απόψε, αγαπητή μου. Θέλω να δω με τα μάτια μου τη νέα εσοδεία των πολυφερνων γαμπρών και γιατί σου παίρνει τόσο καιρό να αποφασίσεις ποιον θα διαλέξεις».

Μπορεί να μην είναι και το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο να βγάλεις μια κραυγή χαράς και ένα μουγκρητό δυσαρέσκειας την ίδια στιγμή, αλλά η Αμάντα το κατάφερε περίφημα.

2

«*D* ύο πάρτι σε μια βραδιά; Συνηθίζεται, αλήθεια, αυτό τώρα πια;» ρώτησε με περιέργεια ο Πρέστον.

Ο Ραφαέλ γέλασε με την παρατήρηση του πατέρα του. «Αυτός είναι ο λόγος που εσύ κι η Μάντι ήρθατε τόσο αργά; Είχατε πάει σε άλλο πάρτι πρώτα;»

Ο Πρέστον έκανε μια γκριμάτσα. «Η αδελφή σου επέμενε ότι δεν μπορούσε να χάσει ούτε το ένα ούτε το άλλο, οπότε ναι. Το πρώτο πάρτι γινόταν στο σπίτι ενός παλιού μου φίλου από το σχολείο, εδώ πιο κάτω. Δεν θα το έλεγα καν πάρτι, τόσο λίγοι που ήταν οι καλεσμένοι».

Ο Ραφαέλ κρατούσε συντροφιά στον πατέρα του σε μια άκρη της αίθουσας χορού, όπου οι καλεσμένοι της Οφηλίας είχαν μαζευτεί για να περάσουν τη βραδιά τους. Ευτυχώς, κανείς από όλους αυτούς δεν είχε αναγνωρίσει τον Πρέστον, αφού ερχόταν στο Λονδίνο τόσο σπάνια και δεν παρευρισκόταν ποτέ σε κοινωνικές συγκεντρώσεις, παρά μόνο έπειτα από πρόσκληση της ίδιας της βασίλισσας. Έτσι, δεν είχαν ιδέα ότι ο δούκας του Νόρφολκ βρισκόταν ανάμεσά τους. Αν το γνώριζαν, θα είχαν ήδη κάνει ουρά για να τον γνωρίσουν.

Τουλάχιστον ο πατέρας του Ραφαέλ είχε αρχίσει να συμμετέχει

σε συγκεντρώσεις και πάρτι στην εξοχή τον τελευταίο καιρό χάρη στην Οφηλία. Οι πέντε αδελφές του Πρέστον συνήθιζαν να καλούν ένα σωρό κόσμο και να οργανώνουν διάφορα πάρτι στο Νόρφορντ Χολ, αλλά αυτά γίνονταν παλιά, πριν καν γεννηθεί η Αμάντα. Όταν παντρεύτηκε και η τελευταία από τις πέντε αδελφές του και μετακόμισε αλλού, το Νόρφορντ Χολ βυθίστηκε στη σιωπή. Η μητέρα τους το προτιμούσε έτσι ήσυχο και, όταν πέθανε, ο Πρέστον έγινε κάτι σαν ερημίτης. Δεν δέχτηκε να ανοίξει το σπίτι του ούτε για το ντεμπούτο της Αμάντα και την είχε στείλει απλώς στο Λονδίνο, όπου ήταν σίγουρος ότι θα έχει μια τεράστια γκάμα από γαμπρούς για να διαλέξει αυτόν που της άρεσε. Το γεγονός πως εκείνη δεν είχε κάνει ακόμα αυτή την επιλογή ήταν το μαράζι όλης της οικογένειας.

Για να απαντήσει στην απορία του πατέρα του, ο Ράφε του είπε: «Όχι, δύο πάρτι την ίδια βραδιά δεν είναι κάτι συνηθισμένο και κατά πάσα πιθανότητα είναι λάθος της Φίλια. Το κανόνισε κάπως βιαστικά. Να φανταστείς, μόλις σήμερα το πρωί έστειλε τις προσκλήσεις».

Ο Πρέστον είχε εντυπωσιαστεί. «Και παρ' όλα αυτά κατάφερε να μαζέψει τόσο πολλούς, την τελευταία στιγμή, που λέει ο λόγος;»

Ο Ραφαέλ έβγαλε ένα γέλακι. «Αυτό ήθελε πάντα η Οφηλία, να γίνει μία από τις πιο ονομαστές οικοδέσποινες στον κύκλο της. Βλέπεις, ήθελε να μοιάσει στη μαμά της, που ήταν ονομαστή για τις δεξιώσεις της».

«Μα είναι τόσο ανούσια όλα αυτά».

«Όχι για τις κυρίες!» του είπε ο Ραφαέλ γελώντας. «Αλλά παρητήθηκε από τον στόχο αυτό όταν παντρευτήκαμε. Φαίνεται ότι έπαψε να την απασχολεί το θέμα μόλις γεννήθηκε η Τσάντρα».

«Παρ' όλα αυτά τελικά τα κατάφερε».

«Μα φυσικά και τα κατάφερε, μόνο και μόνο επειδή είναι αυτή που είναι. Είναι πάρα πολύ όμορφη και υπερβολικά ενδιαφέρουσα. Ακόμα και σήμερα ο κόσμος μιλάει γι' αυτή περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε, και επιπλέον, τώρα πια είναι η νύφη του ακριβοθώρητου δούκα του Νόρφορντ».

Ο Πρέστον ρουθούνησε απαξιωτικά ακούγοντας τον χαρκτηρισμό για το πρόσωπό του. «Μα πώς να διατηρήσω τη φήμη του ακριβοθώρητου με την Οφηλία να καλεί ένα σωρό κόσμο στο σπίτι κάθε φορά που έρχεστε να μείνετε μαζί μου;»

«Ναι, αλλά καλεί μόνο τους γείτονες που μένουν τριγύρω, ανθρώπους που ήδη γνωρίζεις καλά. Εδώ στο Λονδίνο είναι κάπως διαφορετικά. Ούτε μπορώ να μετρήσω πόσοι ξένοι μπαίνουν και βγαίνουν εδώ μέσα, γιατί δεν καλεί μόνο φίλους και γνωστούς αλλά και όποιον τύχει να γνωρίσει και να τον βρει ενδιαφέροντα, ή όποιον βρίσκουν ενδιαφέροντα οι φίλοι της. Άσε που καλεί συνεχώς και διάφορες νεαρές κοπέλες που μόλις έχουν κάνει το ντεμπούτο τους για να τις βοηθήσει στην ανεύρεση συζύγου».

Ο Πρέστον συνοφρυώθηκε. «Δεν φαντάζομαι να έχει γίνει προξενήτρα, έτσι;»

«Όχι φυσικά. Αυτή τη δουλειά την αφήνει στις γηραιές κυρίες, όπως εκείνες τις δύο εκεί κάτω, τη Γερτρούδη Άλεν και τη Μέιμπελ Κόλικορτ», απάντησε ο Ραφαέλ, κάνοντας ένα νεύμα προς τη μεριά των δύο ηλικιωμένων γυναικών που κάθονταν σε μια γωνιά, απέναντί τους. «Κοίτα τες. Μπορείς σχεδόν να ακούσεις τα γρανάζια να γυρνάνε στο κεφάλι τους, καθώς προσπαθούν να ταιριάξουν κάθε ανύπαντρο άνθρωπο που τυχαίνει να δουν». Έπειτα γύρισε στον μπαμπά του με ένα πονηρό ύφος. «Να ελπίζεις να μην τύχει και ρίξουν το βλέμμα τους επάνω σου!»

Ο Πρέστον έβαλε τα γέλια. «Νομίζω πως δεν κινδυνεύω. Τη Γερτρούδη τη γνωρίζω. Είναι μια γλυκιά γυναίκα και με έχει ήδη

στριμώξει, χρόνια πριν, όταν θέλησε να μάθει αν είχα σκοπό να ξαναπαντρευτώ. Αλλά της έδωσα την απάντησή μου τότε και της λύθηκε η απορία».

«Πάντως οι δυο τους πρέπει να είναι πολύ ευτυχείς απόψε, γιατί η Φίλια πάντα εντοπίζει τις νέες υποψήφιες και φροντίζει να καλεί μερικές απ' αυτές στα πάρτι της».

«Και εσένα δεν σε ενοχλούν όλα αυτά τα πάρτι και οι δεξιώσεις;»

«Όχι και τόσο. Της αρέσουν τόσο πολύ. Και είναι πολύ δύσκολο να αντισταθώ στον πειρασμό: δεν μπορώ παρά να της κάνω τα χατίρια. Την αγαπάω, βλέπεις».

«Η Μάντι δεν μου είπε ότι αυτό το πάρτι θα ήταν χορός», είπε ο Πρέστον ρίχνοντας μια ματιά στην αίθουσα χορού.

Ο Ραφαέλ γέλασε και πάλι. «Δεν είναι χορός! Η Οφηλία ήθελε να τους μαζέψει όλους στο σαλόνι για να περάσουμε μια πιο ήσυχη βραδιά, αλλά, όπως συμβαίνει συνήθως στα πάρτι της, οι καλεσμένοι διπλασιάστηκαν».

«Μου φαίνεται πως χρειάζεσαι έναν πιο αυστηρό μπάτλερ στην εξώπορτα», του είπε ο Πρέστον αποδοκιμαστικά.

«Μα δεν έρχονται απρόσκλητοι. Είναι οι φίλοι και οι συνοδοί των καλεσμένων της, και η Φίλια δεν θέλει να διώξει ποτέ κανέναν, οπότε απλώς προσαρμόζεται και φροντίζει να έχει πάντα έξτρα φαγητό για όλους. Το θέμα είναι πως κανείς δεν θέλει να χάσει μία από τις βραδιές της και πολλές φορές ακυρώνουν άλλες κοινωνικές υποχρεώσεις για να έρθουν σε ένα από τα πάρτι της, το οποίο ίσως να εξηγηί γιατί το πρώτο πάρτι είχε τόσο λίγους καλεσμένους. Οι περισσότερες κυρίες, όταν θέλουν να καλέσουν κόσμο, φροντίζουν να το κάνουν ένα βράδυ που δεν συμπίπτει με κάποιο από τα σουαρέ της Φίλια. Πολλές φορές τη συμβουλευονται κιόλας! Αλλά καμιά φορά μπορεί να αποφασίσει να καλέσει

κόσμο έτσι ξαφνικά, όπως απόψε. Και να φανταστείς πως μόλις σήμερα γυρίσαμε στο Λονδίνο».

Το βλέμμα του Πρέστον φωτίστηκε όταν έπεσε πάνω στην Αμάντα, στη γωνία της μεγάλης σάλας. Ο Ραφαέλ ακολούθησε τη ματιά του πατέρα του. Η αδελφή του γελούσε ανοιχτόκαρδα ανάμεσα σε τέσσερις νεαρούς που την είχαν περικυκλώσει. Ο καθένας απ' αυτούς προσπαθούσε να τη διασκεδάσει, και φαινόταν ότι τουλάχιστον ο ένας τα είχε καταφέρει. Ήταν σίγουρα ενθαρρυντικό.

Ο Πρέστον, όμως, δεν φαινόταν να το βρίσκει τόσο θετικό. Αναστέναξε βαθιά πριν κάνει την παρατήρησή του. «Κοίτα τους που μαζεύονται γύρω της σαν τα πρόβατα. Νομίζω ότι μπορώ να καταλάβω γιατί δυσκολεύεται τόσο πολύ στο ζήτημα του γάμου αν αυτοί είναι η αφρόκρεμα της λονδρέζικης σεζόν».

Οι άντρες μαζεύονταν και γύρω από τη γυναίκα του Ραφαέλ, προς μεγάλη του θλίψη, παρόλο που πλέον ήταν παντρεμένη! Ρίχνοντας μια ματιά στο κοπάδι των νεαρών που είχαν περιτριγυρίσει την αδελφή του, αναγκάστηκε να συμφωνήσει με τον πατέρα του. Ήταν όλοι τους αδιάφοροι εμφανισιακά, αν και η Αμάντα δεν θα απέρριπτε ποτέ έναν άντρα μόνο και μόνο επειδή δεν ήταν όμορφος. Από την άλλη, δεν υπήρχε περίπτωση να τη συγκινήσει ποτέ ένας άνθρωπος που δεν θα ήταν τουλάχιστον ενδιαφέρων. Και αυτό ήταν που ήθελε: να συγκινηθεί, να ερωτευτεί. Δεν κοιτούσε ούτε τα λεφτά ούτε τους τίτλους, μόνο τον έρωτα. Την είχε ακούσει τόσο πολλές φορές να του λέει τη θεωρία της, ότι δηλαδή μόνο ο έρωτας μπορούσε να οδηγήσει σε έναν ευτυχισμένο γάμο. Παλιά συνήθιζε να την πειράζει και να απορρίπτει τη θεωρία της, αλλά τώρα δεν μπορούσε να το κάνει, μια και ο δικός του γάμος, ακριβώς εξαιτίας του έρωτα, ήταν πράγματι απόλυτα ευτυχισμένος.

«Δεν θα μπορούσες να της συστήσεις μερικούς από τους φίλους σου;» ρώτησε ο Πρέστον. «Τους έχει ήδη γνωρίσει όλους; Δεν υπάρχει κάποιος που να μπορείς να της προτείνεις;»

Ο Ραφαέλ κόντευε να βάλει τα γέλια. «Όχι, για τον Θεό! Οι λίγοι από τους φίλους μου που ήθελαν να παντρευτούν το έκαναν πριν ενηλικιωθεί η Μάντι. Από τους υπόλοιπους δεν θα άφηνα κανέναν τους να την πλησιάσει. Είναι όλοι τους ρεμάλια. Αλλά πολύ αμφιβάλλω ότι αυτό που βλέπεις απόψε είναι ό,τι καλύτερο κυκλοφορεί τελευταία σε εργένη αυτή τη σεζόν. Άλλωστε απόψε το πάρτι δεν έγινε με αυτό τον σκοπό. Πάνω από τους μισούς καλεσμένους είναι ήδη παντρεμένοι. Δυστυχώς, παρατήρησα ότι δύο από τα ζευγάρια αυτά είναι παλιοί φίλοι της Μάντι».

«Δυστυχώς;»

«Σίγουρα θα της χαλάσει το κέφι μόλις τους εντοπίσει», είπε ο Ραφαέλ. «Μόλις πριν από μερικές μέρες παραπονιόταν στη γυναίκα μου ότι όλοι της οι φίλοι είναι είτε παντρεμένοι είτε αρραβωνιασμένοι, οπότε δεν θα ήταν και πολύ πιθανό να εμφανιστούν στα περισσότερα πάρτι φέτος, και μάλλον γι' αυτό η Φίλια αποφάσισε να καλέσει μερικούς απόψε, για το χατίρι της Μάντι. Αλλά μακάρι να με είχε συμβουλευτεί πριν το κάνει· έτσι θα μπορούσα να της έχω εξηγήσει γιατί δεν έπρεπε να πάρει την πρωτοβουλία – για το χατίρι της Μάντι».

«Ανοησίες. Το ξέρω ότι το κοριτσάκι μου είναι δυστυχισμένο που δεν έχει παντρευτεί ακόμα. Κι εγώ στενοχωριέμαι, αν θες να ξέρεις». Ο Ραφαέλ τον κοίταξε ανασηκώνοντας τα φρύδια του και ο Πρέστον έσπευσε να συμπληρώσει: «Φυσικά θα μου λείψει φρικτά όταν τελικά φύγει από κοντά μου για να φτιάξει το δικό της σπιτικό, αλλά μην της πεις ποτέ ότι σ' το είπα αυτό. Δεν θέλω να έχει ακόμα περισσότερες σκοτούρες στο κεφάλι της. Άλλωστε

δεν νομίζω ότι θα στενοχωρηθεί μόνο και μόνο που θα δει τους φίλους της παντρεμένους πριν από την ίδια».

«Αλήθεια; Κανείς δεν χαίρεται όταν μένει τελευταίος στη σειρά. Και μου το έχει πει η ίδια, αν δεν το έχει πει και σ' εσένα».

«Πάντως απόψε μου φαίνεται μια χαρά. Είναι ο συνηθισμένος της εαυτός, πρόσχαρη και ζωντανή. Για να πούμε την αλήθεια, ίσως είναι λίγο πιο πρόσχαρη από όσο θα έπρεπε».

«Και τότε δεν είναι;» είπε ο Ραφαέλ γελώντας και έπειτα έριξε άλλη μια ματιά στην αδελφή του. Εκείνη τη στιγμή ήταν αυτή που διασκέδαζε το μικρό κοπάδι από νεαρούς και δεν τους άφηνε να αρθρώσουν λέξη. «Τους έχει πάρει τα αφτιά με την πολυλογία της, αλλά είναι πολύ όμορφη για να τους γίνει αντιπαθητική. Παρ' όλα αυτά, νομίζω πως το αποψινό είναι μάλλον μια αποτυχία. Θα πρέπει να μιλήσω στη Φίλια για να σιγουρέψω ότι στα επόμενα πάρτι αυτής της σεζόν θα φροντίσει να καλέσει όλους τους γαμπρούς που κυκλοφορούν εκεί έξω. Γιατί αν αυτοί είναι όλοι κι όλοι, είμαστε καταδικασμένοι να περάσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας με τη γεροντοκοριστική γκρίνια της Μάντι».

Ο Πρέστον αντέδρασε με ένα ρουθούνισμα. «Δεν είναι γεροντοκόρη. Ούτε κατά διάνοια».

«Προσπάθησε να την πείσεις εσύ γι' αυτό. Μόλις της μπει η ιδέα, ξέρεις ότι είναι αδύνατον να την πείσεις για το αντίθετο».

«Μα σου έχει πει κάτι τέτοιο;»

«Όχι, αλλά αν δεν βρει τον μέλλοντα σύζυγό της μέσα στις επόμενες δύο εβδομάδες, είμαι σχεδόν σίγουρος ότι θα το σκεφτεί», απάντησε ο Ραφαέλ. «Με έχει εντυπωσιάσει μάλιστα το ότι δεν έχει γίνει ακόμα σούσουρο για αυτή της την αποτυχία. Από την άλλη, όμως, μπορεί οι κακές γλώσσες να μιλάνε ήδη, απλώς κανείς δεν έχει τολμήσει να μου το πει».

«Ίσως έχει έρθει ο καιρός να επέμβω», είπε σκεπτικός ο Πρέστον.

«Και τι θα κάνεις; Θα της αγοράσεις έναν σύζυγο; Για τον Θεό, ούτε καν να το προσπαθήσεις. Για την Αμάντα είναι ή έρωτας ή τίποτα. Σ' το λέω, άκουσέ με, δεν πρόκειται ποτέ να συμβιβαστεί με κάτι λιγότερο».

Ο Πρέστον χτύπησε εκνευρισμένος τη γλώσσα στα δόντια του. «Όχι, δεν σκοπεύω να κάνω κάτι τόσο παλιομοδίτικο. Δεν θα της βρω εγώ σύζυγο. Ξέρω, άλλωστε, πόσο πολύ θα τη στενοχωρούσε κάτι τέτοιο. Αλλά ίσως ήμουν κάπως εγωιστής, αφήνοντάς τη να διαλέξει με την ησυχία της. Τώρα βλέπω ότι βρισκόμαστε στην τρίτη σεζόν και ίσως πλέον να υπάρχουν κάποιες δυσάρεστες συνέπειες, όπως λες».

«Εννοείς τον τίτλο της *γεροντοκόρης*;»

«Ακριβώς. Μπορεί να είναι ανόητο, αλλά ξέρω πως για εκείνη είναι τρομακτικό. Όχι, σκεφτόμουν να κάνω μια κουβεντούλα με την παλιά μου φίλη, τη Γερτρούδη Άλεν».

Ο Ραφαέλ άφησε ένα πονηρό γελάκι ρίχνοντας ξανά μια ματιά στις δύο προξενήτρες. «Φαντάζομαι πως δεν θα έβλαπτε κάτι τέτοιο, εδώ που έχουμε φτάσει. Έπρεπε να το έχω σκεφτεί κι εγώ».

«Ακριβώς. Τουλάχιστον έτσι θα νιώθω ότι κάτι έκανα για να βοηθήσω με αυτή την υπόθεση του γάμου, που έχει τόση σημασία για την Αμάντα».

Εκείνη τη στιγμή, επικράτησε μια μικρή αναταραχή ανάμεσα στους καλεσμένους καθώς δύο νέοι επισκέπτες έκαναν καθυστερημένα την εμφάνισή τους στην αίθουσα. Ο πιο κοντός από τους δύο άντρες είχε μια φυσιογνωμία που κάτι θύμιζε στον Ραφαέλ. Ο άλλος, γύρω στα είκοσι πέντε, ήταν ψηλός και όμορφος. Είχε ένα γεροδεμένο κορμί, μαύρα μαλλιά, κάπως πιο μακριά από το ύψος που απαιτούσε η μόδα εκείνης της χρονιάς, και έναν αέρα,

σχεδόν απειλητικό, που τον έκανε να ξεχωρίζει ανάμεσα σε όλους τους άλλους με την πρώτη ματιά, παρά το απόλυτα αξιοπρεπές ντύσιμό του. Ήταν αρκετά μυώδης και στον Ραφαέλ θύμιζε τραμπούκο ή κάτι ακόμα χειρότερο.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε με ενδιαφέρον ο Πρέστον. «Είναι άραγε κι αυτός ένας από τους υποψήφιους γαμπρούς;»

Το αδελφικό και προστατευτικό ένστικτο του Ραφαέλ ξύπνησε αυτόματα. «Δεν ξέρω ποιος είναι, αλλά δεν θέλω να πλησιάσει καθόλου την αδελφή μου».

Ο Πρέστον τον κοίταξε ανασηκώνοντας τα φρύδια του. «Γιατί;»

Ο Ραφαέλ έπνιξε ένα μουγκρητό. Είχε μιλήσει χωρίς να σκεφτεί, και η ενστικτώδης αυτή αντίδραση ήταν τόσο έντονη που του ήταν αδύνατον να την αγνοήσει. Ήταν άραγε ο μόνος που ένιωθε πως αυτός ο άνθρωπος ήταν επικίνδυνος;

«Είναι κάπως αγροίκος, δεν νομίζεις;»

«Και ο φίλος σου ο Ντάνκαν ΜακΤάβις έτσι είναι».

«Ο Ντάνκαν έχει μια δικαιολογία. Μεγάλωσε στα Χάιλαντς της Σκοτίας».

«Ίσως πρέπει να μάθεις πρώτα ποιος είναι ο τύπος πριν τον απορρίψεις μόνο και μόνο επειδή δείχνει κάπως παράταιρος».

Τουλάχιστον ο πατέρας του είχε παρατηρήσει πόσο παράξενος ήταν ο άντρας αυτός. Αλλά ο ξένος δεν φαινόταν να είναι άγνωστος σε όλους. Προφανώς κάποιιοι από τους καλεσμένους τον ήξεραν, γιατί ένα νεαρό, αρραβωνιασμένο ζευγάρι έτρεξε να τον χαιρετήσει εγκάρδια με το που μπήκε στον χώρο. Ο Ραφαέλ είχε πέσει έξω. Ίσως ο άνθρωπος να ήταν εντελώς ακίνδυνος και να του φαινόταν απειλητικός μόνο και μόνο εξαιτίας του μεγέθους του.

«Λόρδε μου;»

Ο Πρέστον ξερόβηξε καθώς αιφνιδιάστηκε από την προσφώνηση, και ο Ραφαέλ γύρισε για να δει έναν μεσήλικα να δίνει το χέρι του στον Πρέστον. Τελικά, τον είχαν ανακαλύψει. Ο Ραφαέλ ξέχασε προς στιγμήν τον άγνωστο επισκέπτη και σχεδόν έβαλε τα γέλια, καθώς φανταζόταν την ουρά των καλεσμένων που σύντομα θα σχηματιζόταν μπροστά στον δούκα του Νόρφολκ.

«Αρνήσου το», του ψιθύρισε ο Ραφαέλ χαμογελώντας πονηρά.

«Μη λες ανοησίες», του απάντησε ο Πρέστον και έσφιξε το προτεταμένο χέρι του άντρα.

Ο Ραφαέλ είδε κι άλλο ένα ζευγάρι να τρέχει με λαχτάρα προς τον πατέρα του και, γέρνοντας προς το μέρος του, του απάντησε: «Καλά να πάθεις».

Άκουσε τον πατέρα του να αναστενάζει κουρασμένα, καθώς τον άφηγε για να βρει τη γυναίκα του. Εκείνη σίγουρα θα ήξερε ποιο ήταν το θηρίο.